

Kronieken november 2014

Allerheiligen in de gevangenis op 1/11 is voor mij altijd een speciale dag: een dag waarbij ik door een zware verkoudheid bijna niet kan zingen, maar die ik toch niet wil missen. Priester Roger Weverbergh, vroeger pastoor van Sint-Jacobs, gaat voor, Elke en haar twee vrijwilligers zien er blij uit, er is zelfs koffie en een koekje voorzien tijdens het wachten vooraf!

Het evangelie (Matteüs 5, 1-12a) noemen we ook dat van de 'Zaligsprekingen': hier is dat woord 'zalig' al vervangen door 'gelukkig'. De homilie begint weinig conventioneel: wij zingen 'O when the saints go marching in ...' 144.000 uitverkorenen staan voor de troon (Eerste lezing, Openbaring 7, 1-2 en 9-14) Zullen wij daarbij zijn? Wij weten niet wat er na de dood is! In de kathedraal van Orvieto (It) in een zijkapel hangt een schilderij van de verrijzenis: lichamen die naar de linker- of de rechterzijde worden verwezen: een machtig beeld van de toekomst van de mensheid? Wie zijn dat? Geen mensen uit de high society, niet mensen uit de werelden van geld en macht! Maar het zijn duidelijk geen sukkelaars! Zij gaan een open discussie aan met God, over een nieuwe wereld, over een nieuwe aarde! Het is een omgekeerde wereld, er zijn geen slachtoffers, het zijn gewone mensen die hun 'winst' opgeven! En ... waar liefde is, daar is God! Na de communie hebben wij gebeden, tot slot gebeden en gedankt voor de heiligen in ons midden.

Als slotlied hebben wij gezongen over Hij die mij droeg op adelaarsvleugels, het beeld uit Deuteronomium, Hoofdstuk 32, Hij, de arend die ons draagt op zijn wieken, die ons nooit in de steek laat. O Lord, I want to be in that number!

Dezelfde dag, 's avonds, in onze kapel, Effataviering. Elien verwelkomt de gemeenschap, na een week die niet liep zoals verwacht, op een feestdag, en dan nog een héél warme, in het begin van de winter! Vandaag is het Allerheiligen, volgens de teevee gaan de mensen naar het kerkhof. Vroeger waren dat de christenmensen, maar alles is uit de christelijke sfeer gehaald! Eerst ging het over alle mensen: je was 'heilig', want je ging naar de hemel! Na Constantijn kwamen er veel Christenen bij, ze werden niet meer vervolgd, dus ging het niet meer over 'allemaal heilig', het ging over hen die zeker in de hemel kwamen, de martelaren bijvoorbeeld. Het eerst wat de theologen deden was een wachtzaal aan de hemel bouwen, waar iedereen, behalve de martelaren natuurlijk, een tijdlang moesten wachten voor ze de hemel in mochten! En toen de Bijbel werd afgesloten, kwamen er geen boeken meer bij, géén nieuwe evangelies, wel heiligenlevens zoals dat van Martinus, Polycarpus, Augustinus, ...Op het einde waren er zoveel dat er een paus kwam (in 837?) die besliste dat alle heiligen samen gevierd zouden worden. In 988 (?) was er een abt van een abdij, die wat geld in het laadje wilde brengen en ook zijn monniken wat werk wilde geven door ze een mis te laten opdragen en zo de wachttijd in de 'wachtzaal' in te korten. Zo ontstond Allerzielen: nu was er een dag voor de heiligen en een dag voor de doden.

Het gaat natuurlijk om hetzelfde evangelie als deze morgen: Matteüs 5, 1-12a. Ook hier worden de Zaligsprekingen voorafgegaan door het woord 'Gelukkig'. Het woord 'zalig' werd geïnterpreteerd als 'Blijf maar kalm', maar dat bedoelde Jezus niet, daarom is het zeker niet 'zalig' maar 'gelukkig'. Maar ook dat woord wringt. André Chouraqui, jood, advocaat, schrijver, denker, overleden in Jeruzalem op 9 juli 2007 maakt er: "*Vooruit, gij zijt op de goede weg!*" van. In de 'Bijbel in gewone taal' (waar we een deel van zullen lezen tegen de volgende Leesclub, klinkt het nog anders: 'Het echte geluk is voor mensen die doen wat God wil'(voorbeeld). Jullie hoeven je dus geen grote zorgen te maken als je geen macht hebt. Jezus vond dat niet het belangrijkste, wel is belangrijk volgens hem: op stap gaan!

Een tweede gedachte kwam vanmorgen op, in de gevangenis, bij het lezen van een tekst van Oscar Wilde: 'Heiligen hebben een verleden, zondaars hebben een toekomst!' Is dat wel waar? Denk aan die priester in Middelkerke! Hij heeft een fout, een erge fout gemaakt, en iedereen wéét dat. Misschien zitten er hier ook mensen die een zware fout begaan hebben, maar niemand weet het! Mogen we zeggen: Zalig de Barmhartigen? Is dat een fout van de bisschop in Brugge? Dergelijke zaken blijven een probleem, je moet over je emotionaliteit kunnen heen stappen!

Wij hebben gebeden voor hen die onbekend, achter op het Campo Santo, begraven liggen, voor Johan, de man van Karin die terminaal ziek is, dat hij het begrijpt en te boven komt, en ook voor haar! Bidden we om te groeien in geloof en door te leven in mensen die dicht bij ons waren, bidden we om iemand speciaal te gedenken in deze viering, bidden we voor bisschop De Kesel, die misschien geen goede strateeg, maar wel een goede christen is, dat hij zijn nachtrust mag terugvinden. En bidden we op vraag van Gerrit en Vivianne, wier broer terminaal ziek is. En we vertoeven en wijlen bij hen die ons dierbaar waren.

Dan is er koffie en luisteren naar gesprekken, ook die van Walter VW met Alex en Martine, die hier vandaag bij ons zijn gekomen uit Lokeren.

Op 8/11 verwelkomt Frans C **de Effatagemeenschap**. Er was veel volk in Brussel, veel mensen die boos waren, maar ook veel mensen die verbinding zoeken met elkaar, zoals we hier doen, maar hier zoeken we ook verbinding met God. Vandaag is het de 32ste zondag door het jaar, nu zijn er nog twee groene zondagen, dan komt er iets nieuws. Wat? De advent? We krijgen nog drie parabellen cadeau, drie verhalen hoe we als christenen moeten leven.

Er is weer een bruiloft, het duurt lang, de bruidegom gaat naar de vader van de bruid om te onderhandelen over de bruidsschat en dat moet lang duren, iedereen wacht op het feest. Ook de vriendinnen van de bruid die haar moeten begeleiden. Ze zijn voorbereid dat het wat langer zal duren, ze hebben lampen (of zijn het in feite fakkels, waar je ook kan mee dansen?) mee. Hét probleem is dat die fakkels uitgaan: hoe moet het nu verder? In het evangelie lees je de afloop: de 'verstandige' en de 'domme' bruidsmeisjes (Matteüs 25, 1-12). Blijkbaar is de boodschap: *"Wees dus waakzaam, want jij kent dag noch uur!"*

De deur gaat dicht en de vijf die zich niet goed hadden voorbereid konden niet meer binnen. Wat moeten we daaruit leren? Dat we bang moeten zijn? Dat men zegt: Pas op! Want dat kennen we: Pas op! Ge moogt niet dit, ge moogt niet dat, ge krijgt straf: pas op, er zal binnenkort geen elektriciteit meer zijn, ge zult altijd in de file moeten staan! Om mensen bang te maken moet ge niet slim zijn! De redemptoristen waren daar vroeger specialist in: ieder van ons zal sterven, dat is de enige zekerheid! En dan kan het zijn dat God zegt: *"Ik ken u niet!"*

Dat is allemaal wel waar, maar is het goed mensen angst aan te jagen of moeten er sommige dingen gebeuren? Het enige dat we er uit moeten leren is dat we niet in slaap mogen vallen! De parabel zegt: zorg ervoor dat ge niet in slaap valt, zelfs al slapen ook de 'verstandige' bruidsmeisjes in! Sommige dingen vinden we normaal: dat er een kapel en een zaal is waar we kunnen bijeenkomen, dat er brood, koffie en chocolademelk is op de Gevi, dat er nog steeds onderhandelingen zijn voor de werken in de Voskenslaan ... We moeten dus als gemeenschap bewust zijn dat het brood, de vieringen, de boekjes, de Effataatjes niet vanzelf komen!

Ook binnen de katholieke kerk moeten we waakzaam zijn en verantwoordelijkheden nemen, want als de bruidegom komt, kunnen we iemand helpen die ziek is, de afwas doen, samen leven, elkaar bevragen: het evangelie nodigt ons daartoe uit!

We hebben dan gebeden en gedankt voor Mimi die 90 jaar geworden is. We hebben samen met Agnes gedankt voor de geslaagde knieoperatie en de revalidatie en de morele steun en om hier terug te kunnen zijn. We hebben gebeden voor de overleden Chris Jolie en zijn achtergebleven vrouw, dat ze de kracht moge vinden om te leven in liefde met velen. Voor de kans om met vele andere geassocieerden na te kunnen denken, voor de wereld waar sterken steeds sterker worden en zwakken steeds zwakker, voor liefde en rechtvaardigheid, voor een familielid dat een ongunstige boodschap kreeg. Maar vooral hebben we gedankt voor de toffe wandeling in Vurste met de catechumenen, die in vriendschap en een ongelooflijke samenwerking een nestje met vier vogeltjes hebben gemaakt (en het hier voor het altaar opgesteld hebben). We hebben gevraagd bevrijd te worden van de angst te denken dat er van ons niets verwacht wordt.

Het is Gevi en dus is er een broodmaaltijd met chocoladebrood, kramiek en melkbrood met koffie of chocolademelk, met velen. Ook Annie, een vriendin van Odette is hier!

Dinsdagavond, 11/11, **voorbereiding van de Adventsvieringen en van Kerstmis**. Ik ben er niet, maar Bernadette stuurde mij het verslag: een samenvatting, met dank aan Bernadette:

‘Algemene lijn voor de Advent : Werken aan de droom van God op basis van het evangelie van Marcus. De droom van Marcus.

Jezus is de Messias maar niet zoals de meeste mensen het zich hadden voorgesteld. Marcus verwijst in zijn tweede deel dat hij wel eens in de problemen zou kunnen komen.

We kunnen nu de eerste 4 hoofdstukken nemen en eventueel in januari 2015 en in de vasten hierrond verder werken.

De eerste zaterdag van de Advent ontvangt iedereen een schrift waarin het evangelie van Marcus staat. Het zal de bedoeling zijn de vier eerste hoofdstukken thuis te lezen; in de viering komen we daarop terug.

Elke week ontvangen de aanwezigen een kaartje waarop de tekstballon bij het hoofdstuk uit het evangelie staat, een vraag om over na te denken, het symbool van Effata met de datum en de vermelding wat tegen een volgende keer kan gelezen worden. (..)

Repetitie van het Effatakoor op 14/11. Voor de statistieken: wij hebben herhaald en gezongen: nrs. 13 (zinnen maken!), 10, 97 (Bach!, niet teveel ‘Wonne!’), 106, 135, 41, 178 (In Paradisum ...) en 123 (O Bella mia Speranza). Denken aan Mimi ...

Effataviering op 15/11. Maar eerst kwam de **meditatiegroep** bijeen in de namiddag. Een tekst van Walter VW om alles wat duidelijker te maken: ‘Onze groep is weer een beetje gegroeid. Het blijft wonder verlopen hoe ik rondlopend en vertellend mensen op mijn weg mag tegenkomen die interesse hebben in de weg van de verstillings en de meditatie. Ongeveer een veertig heel verschillende mensen krijgen dit berichtje. Het zou wel boeiend kunnen zijn om eens een namiddag te bedenken waarin we elkaar konden ontmoeten. Sommige van ons staan helemaal aan het begin van de innerlijke tocht en andere zijn al trouwe stappers. Ze zijn al enkele jaren lid van onze innerlijke wandelclub. Mediteren is in het begin als in de Ardennen in de zomer de keuze maken om even pootje te baden in een van onze rivieren. Ik herinner me bij de CM op kamp met de tienjarigen in Amberloup. Een van de standaardactiviteiten was een dam bouwen in een riviertje. Je deed mee met de anderen, maar het water was echt koud. Als je de eerste keer begint te mediteren is het als met je tenen in het koude rivierwater gaan. Eventjes, niet te lang en er vlug weer uit want het is toch een heel andere vreemde wereld. De drukte, de snelheid, het lawaai dat zijn we gewoon. In de Stilte gaan zitten, met enkel een gebedswoord als bondgenoot dat is voor ons heel ongewoon.’

Evelyne verwelkomt de gemeenschap voor de viering: alle kaarsen worden aangestoken. Het kerkelijk jaar en het Matteüsjaar lopen ten einde, we zijn vlak voor het lijdensverhaal. Maar we horen vandaag nog een zeer bekende parabel, die onder andere bij het begin van het schooljaar werd gelezen: de parabel van de talenten. Nu horen we die parabel minder: is het slot misschien te brutaal en te hard? In elk geval past die parabel niet in de lieve, open manier waarop het evangelie wordt verkondigd. Misschien werd die parabel te minimalistisch uitgelegd, terwijl toch heel het evangelie God verklaart! In elk geval: ‘talent’ is hier geen karaktertrek, het gaat gewoon om een grote som geld, gelijk aan 20 tot 30 kg goud! Je kon er in Jezus’ tijd een volledig uitgerust schip mee kopen! Het gaat dus om veel geld, moeten we die tekst dan ‘kapitalistisch’ zien?

In de tekst die Frans C leest (Matteüs 25, 14-30) krijgt de eerste dienaar vijf talenten, de tweede twee de derde één; ieder naar zijn bekwaamheid. Als de meester terugkomt heeft de eerste al tien

talenten, de tweede vier en de derde heeft zijn talent veilig weggeborgen en heeft er nog steeds maar één. In elk geval moeten we dat niet 'kapitalistisch' lezen! Want hoe heeft de eerste dienaar er vijf talenten, een verschrikkelijk grote som bijverdiend? Met drugs te verkopen? Bovendien geeft de meester een slechte raad: een talent beleggen aan de rentevoeten van nu!

Zie je de getuigen van Jehova komen: ze brengen goed nieuws: Het Rijk Gods is op komst (zonder datum dan wel ...). Wat heeft Jezus bezielde om zo'n parabel te vertellen? Wel droomde Jezus van een nieuwe wereld, van een andere wereld, net zoals Maria dat deed, of Napoleon!

Stel dat iemand uit Afrika binnenkomt, in huis, wat ziet die? Geen heer des huizes, want God is op reis. God is als het strand, telkens als de zee zich terugtrekt bij laag tij, is er meer strand: als God weg is, is er meer God! Wij leven in een rijk huis, wij hebben héél veel ter onzer beschikking, de zon gaat op voor niets!

Wel staat er in het evangelie iets opmerkelijk: de heer deelt uit 'naar ieders vermogen': hij vraagt niet om ermee te woekeren, wel om er mee te leven en te delen (gedeelde vreugde is grotere vreugde!) Zou het dus niet goed zijn talenten te investeren en te delen, in plaats van te kijken hoe we mensen voor onze kar kunnen spannen, hoe we ze kunnen gebruiken. Kijken hoe we kunnen delen, hoe we vruchtbaar kunnen zijn. Ook daarom delen we brood en wijn ...

We hebben gebeden en gedankt voor Eric Gruloos, voor zijn werk in Guatemala en voor al de mensen die hem helpen in zijn werk, , voor de broer van Viviane, Jean-Claude, die overleden is, voor mensen die lang in het ziekenhuis moeten verblijven, voor Mimi die overleden is , die een lege plaats achterlaat en voor Paulette die een vriendin is verloren, voor ons allemaal dat we ons niet laten leiden door angst.

Dan is er koffie of thee en napraten ...

We moeten **Mimi** (voor de wereld: mevrouw Marie-Thérèse Ruytinx) **begraven op donderdag 20/11**. We zingen voor haar in de Onze-Lieve-Vrouw Sint-Pieterskerk, zij was pas 90 jaar geworden! Lea verwelkomt iedereen met een goeie morgen: ze moet wel een rugzak dragen: twaalf jaar kent ze Mimi in Effata als een kracht, als iemand met aandacht, iemand met zorg voor de anderen, iemand die geen hogere studies had kunnen doen, wier leuze was: "*Niet opgeven!*" en "*Verdriet is er, en mag er zijn!*" Zo raakt die rugzak wel vol, en is het nu tijd om de kaarsen aan te steken en het openingsgebed te bidden. Ook de eerste lezing is door Mimi gekozen: ze werd bij haar gevonden! Het evangelie (Matteüs 14, 22-32) spreekt over de storm op het meer en de twijfel van Petrus.

Maar eerst spreekt Guido nog over Mimi, een sterke vrouw, die dank kon zeggen voor al het goede dat ze bewerkte in haar leven. Ze was gelovig en godsdienstlerares, maar zo simpel is dat niet: ze moest een gevecht aangaan, varen naar de overkant, bij nacht en bij storm. Ze begreep heel goed dat het belangrijke in dat verhaal niet is dat Jezus op het water loopt of de storm kalmeert! Wel is het belangrijkste dat Jezus tegen Petrus zegt: "*Kom!*" en Petrus gaat ook over het water, tot hij twijfelt, maar toch roept: "*Red mij!*" Zo was Mimi ook: God alleen volstaat! Wees niet bang!

Wij hebben het tafelgebed gezongen, 'Gij die weet wat in mensen omgaat', staande rond het altaar en rond Guido. Een Marialied is hier ook op zijn plaats en dank, heel veel dank van de familie ,van vrienden en van ons. 'In paradysum' zingen we, want Mimi is nu naar haar Vader, waar ze al samen is met Jean-Claude, de broer van Viviane, op dezelfde dag begraven.

Guido gaat **na de middag van diezelfde 20/11** met het architectenbureau praten over het project 'Voskenslaan', naar het schijnt een vriendelijk gesprek zonder uitschieters. Plots wordt Guido onwel, hij stukt en valt achterover. Men vreest voor een epilepsieaanval maar de hulpdiensten die snel ter plaatse zijn kunnen enkel een massieve hartaanval en **het overlijden van Guido**

vaststellen. Velen worden verwittigd, geloven eerst niets en komen 's avonds in tranen bijeen. Wie moet verwittigd worden? Wanneer is de begrafenis? Wat wilde Guido zelf? Wat denkt de familie van een afscheidsviering in Gent, in de Onze-Lieve-Vrouw Sint-Pieterskerk? Na heel wat heen en weer gepraat vertrekt Tom met enkelen naar Aalst om er met de familie af te spreken.

Effata mag niet bang zijn en moet verdergaan! Lees, samen met Mimi en Guido, de vertaling van de geloofsbelijdenis volgens Roger Lenaers (blz. 175 van het boek 'Op verkenning in een nieuw land'). Ik heb uit de Boekenkoffer een boek meegenomen en gelezen 'De weduwen van 11 september '. Het gaat natuurlijk over de aanval op de World Trade Center in 2001 in New-York, over plotse dood, weduwen , verdriet en hoe dat slijt, over nieuw geluk. Ik heb gelezen en pas wat aan:

- de liefde en het verdriet in de zaal waren schrijnend.
- De vlinders kwamen steeds dichterbij, blikkerden om ons heen en omsingelden ons. We hadden twee jaar naar Guido gezocht. Over onze schouder, tussen de gezichten van de menigten, in weerspiegelingen in het raam, uit onze ooghoeken, in de vorm van wolken. Maar Guido was niet meer op één plek. Hij was vrij en was hier en kwam langs de meest onverwachte plekken, als een wolk vlinders uit het niets.
- Wat ik er leerde was een aansporing om steeds minder 'waarom' te vragen en in plaats daarvan te bidden om hoop, wijsheid en aanvaarding, geen geobsedeerdheid met de dood en te waarderen wat Guido me tijdens zijn leven had gegeven.
- Op een bepaald ogenblik wordt er in het boek verwezen naar een tekst uit het Hooglied. Voor moderne mensen bijna onbegrijpelijk. Ik ben diezelfde tekst gaan zoeken in mijn exemplaar van de 'Bijbel in gewone taal' waarvan Guido ons de lectuur heeft aangeraden. Ik vind déze tekst:

Vergeet mij niet,
Draag mijn liefde als een ketting op je borst,
als een armband om je arm.
De liefde is zo sterk als de dood,
niemand houdt de liefde tegen.
De liefde lijkt op een vuur,
Een vuur dat hevig brandt.
Geen zee of rivier kan dat vuur ooit blussen,
Want de liefde houdt nooit op.

Geloof je me niet: kijk onder 'Hooglied 8, zesde en zevende vers' (blz. 1135). Wees niet bang!

Vrijdag 21/11 vertrekken Lou en ik met Arne, de oudste zoon van mijn tweede zoon Koen naar Londen. Daar woont voor een tweetal jaar mijn jongste zoon Tom met vrouw Liesbet en hun twee kinderen Martha en Edith op een afstand van Londen, in Virginia Waters. Lou wil er absoluut nog eens heen voor ze een tweede heupprothese krijgt en dus vliegen we nu. Daarom zijn we er niet bij, bij **de eerste viering na het overlijden van Guido op 20/11**, maar gelukkig heeft Frans C een ervaring gestuurd: ' Laatste zondag doorheen het jaar. Vooraan zaten de muzikanten. De kapel was volgelopen, Ook Vera was er. Neen, niet omwille van het feest van Christus Koning, maar omdat pater Guido, 'onze' Guido op donderdag 20 november heel plots was overleden. Midden in een vergadering rond het project in de Voskenslaan, in volle activiteit weggerukt. Bernadette deed in het welkom het verhaal. Het werd een geladen dienst. Pater Gaston ging voor. De verslagenheid, emotie én verbondenheid waren zichtbaar en voelbaar. Zingen was bij wijlen moeilijk. De voorbeden drukten dankbaarheid uit voor Guido, riepen op om samen verder te werken aan zijn droom voor de Effatagemeenschap. In en na de viering zochten we steun bij mekaar. 'Jij die bent, ik zal er zijn voor u', schitterend instrumentaal tijdens de communie, samen gezongen nadien, verbond ons met die God én met elkaar, in en na de viering. ' Bedankt Frans!

Dank zij Tom V is er op 24/11 's avonds **een bijeenkomst van Familie, redemptoristen en Effatamensen** om de afscheidsviering van zaterdag 29/11 voor te bereiden, een afscheid en een viering zoals Guido die zou hebben gewild! Wees niet bang! Wij, Lou en ik, gaan Guido groeten in het mortuarium op 25/11, waar hij stil en vredig lachend ligt. Heb geen verdriet om mij! Wees niet bang! **Ook op 26/11 organiseert Tom V een bijeenkomst** om alles verder te regelen voor de adventsvieringen, Kerstmis, het zingen in de gevangenis: Guido's droom moet verder gaan!

Koorrepetitie op 28/11: Ilse Spiloes leidt nu het koor en het orkest. Uiteraard repeteren we met het orkest de liederen voor morgen op de verrijzenisviering van Guido: het moet goed zijn, dus goed articuleren (als dat kan met die emotie ...)! We horen ook voor de eerste keer het lied 92 'Heer van hierboven' waarvan Guido altijd de 1ste, 3de en 5de strofe alleen zong, nu, op hun eigen voorstel, gezongen door de jongeren Elien, Naomi, Hannah en Leen.

Vandaag 28/11 wordt in Aalter ook Mevr. Suzanne Martens, echtgenote van wijlen de heer Hendrik Cocquyt, begraven. Ze was de moeder van onder meer Johan en Herman. Wij zijn er niet, ik kan niet nog meer verdriet aan ...

Verrijzenisviering voor Guido op 29/11/2014 in de O.L. Vrouw Sint-Pieterskerk om 10.30 uur. Het koor en het orkest zijn er al heel wat vroeger, om klaar te zetten en in te zingen: een grote groep, meer dan 50 zingende mensen en het orkest versterkt met mondharmonica, trommels, tuba, sax, trombone en violen. Ilse Spiloes dirigeert dat alles, met verve en héél veel kennis!

De kist met het lichaam van Guido is al opgesteld voor het altaar, op dat altaar staat het glasraam met het symbool van Effata, de aleph; de concelebrerende priesters komen binnen: Pater Gaston Ribbens, pater Henk Erinkveld, pater André Schotsmans, pastoor Dirk De Backer en de provinciaal, pater Johannes Römelt. Een afgevaardigde van de bisschop wordt verwelkomd. Bij die intrede zingen wij: *"O God die leven zijt en licht, op U is onze hoop gericht!"* Dan verwelkomt pater Schotsmans iedereen, velen die elkaar steunen, velen die dankzeggen en Guido waarderen. Guido die de begeesterende bezieler was van Effata én pater Gaston die in deze verrijzenisviering zal voorgaan. Dan worden de symbolen, gebruikelijk bij de begrafenis van een redemptorist aangebracht, maar ze zijn aan Guido aangepast: een stola als priester, een wippala als bezieler van Effata en symbool van verbondenheid, ... Jonge mensen en kinderen brengen veel lichtjes aan om de kist van Guido in het centrum te plaatsen, wij zingen Guido's geliefde lied: *"Licht dat ons aanstoot in de morgen ..."* Dat wordt voor mij al heel moeilijk, verdriet zit zeer hoog, hoger dan ik dacht ... Het openingsgebed is dat gebed dat wij altijd vóór het begin van de viering bidden, Dan zingen we het lied om vergeving en Dirk De Backer leest de eerste lezing, uit Jesaja (43, 1-5 en 18-19) met nadruk op die allesomvattende zin: Wees niet bang, want ik zal bij je zijn! En merk je niet dat ik iets nieuws ga doen?

Als tussenzang zingen we 'Heer van hierboven', Elien, Naomi, Hannah en Leen zingen die zinnen die Guido altijd zong, muisstil is het ... Het evangelie gaat over het Koninkrijk van God, over het mosterdzaadje (Matteüs 13, 31-32 en 17, 21), pater Gaston leest het, en op dat evangelie gaat pater Henk zijn homilie opbouwen. Steeds was Guido's motief: Wees niet bang, ik ben er! Dat was de getuigenis van zijn leven, maar altijd kwam de verkondiging op de eerste plaats. En belangrijk was ook : Je mag er zijn zoals je bent! Hij koos niet steeds de weg van de conformiteit, hij ging de weg van zijn eigen talent, maar kwam ook inspirerende mensen tegen zoals Walter Corneillie en Frans De Maeseneer. Het Pastoraal Atelier van de Voskenslaan ging niet vanzelf, toch wilde hij zijn eigen weg vinden. Mensen hielpen hem in zijn droom; en hij durfde dromen, was niet bang voor obstakels, zegde: het gaat wel, lachte en gebruikte humor om er het bijltje niet bij neer te leggen. Model staat hiervoor het dossier 'Project Voskenslaan': je kunt bergen verzetten, het groeit! Grote ontsteltenis en veel verdriet zijn er nu, er komen vragen: Hoe moet het verder met het project Voskenslaan, met Libanon, met Congo, ..? Hoe moet het in godsnaam verder. Guido's antwoord zou zijn: Laat toch wat over aan God! We gaan stil vooruit, we weten dat er van ons allen

een hoek af is, wij zaaien verder, kleine zaadjes, tot we een grote struik hebben en dat er vogels komen nestelen in die boom. Wij danken God voor Guido!

Dan zijn er voorbeden. Door een CM-monitrice, Annick, voor Guido en om te geloven in zijn droom dat er een nieuwe wereld komen zal, door pater Andreas voor de zorg die Guido op zich naam voor de redemptoristen hier in België en voor confraters in Congo, Libanon en Irak, door Eric, een van zijn broers, voor de familie die na het heengaan van Guido's moeder een tweede verlies te verwerken krijgt en voor steun en kracht, door Odette voor Guido als bezieler van de Effatagemeenschap, voor zijn verkondiging, voor het plotse verlies en om te danken voor het feit dat hij de gemeenschap meenam op zijn adelaarsvleugels. Wij zingen: 'Laat niets u verstoren, God alleen volstaat: *Nada te turbe ...*'

Bij een lange zeer lange offerande, een eerbetoon van velen aan Guido, zingen we 'Maria Plovi', een Marialied, zijn geliefde gospel 'Swing low' (waarbij Ilse de solostem zingt: hoor je de kar dokkeren? Hoor je 'vrijheid?') en 'Die mij droeg op adelaarsvleugels', voor hem die ons droeg en die ons leerde vliegen op eigen kracht! Het orkest speelt een instrumentale versie van 'You'll never walk alone' Ik denk aan die storm die door Jezus wordt bedaald: "*Wees niet bang, vertrouw op mij!*"

Dan staan we allen, zoals in Effata, rond het altaar en zingen het tafelgebed 'Gij die weet', misschien niet zo naar de regels, in verband met die 'instellingswoorden', die wél ook door de priesters worden meegezongen en die wij beamen. Maar het is een meesterlijke tekst, allesomvattend, over God en wie bij Hem is, ook Guido, aan hen zijn wij gehecht, wij denken aan een mens die vol was van Zijn kracht, en we denken aan hem, zoals hij het ons heeft ingeprent. Wat doe je als je van iedereen verlaten zijt: eenvoudige dingen, brood breken en wijn delen! Hij leeft, in ons, in Guido, in al wie hem zijn voorgegaan, in Effata. Hij ondervraagt ons, bemoedigt ons, troost ons, hij verschijnt ons in woorden van genade, wij zijn zijn zachte kracht ...

Bij de communie zingen wij onze wens: 'Old Irish Blessing': Moge God, tot we elkaar terugzien, je bewaren in de palm van Zijn hand. Hij zal leven, en wij overnachten in elkaars schaduw: ik geraak er niet uit, verdriet? Johannes Römelt spreekt, namens de redemptoristen, dank aan Guido (voor zijn Godsvertrouwen, voor zijn verbondenheid, voor zijn openheid en voor de weg die hij ons wees) en voor alle steun, voor de liederen, voor de viering, voor de rondleiding, voor onze aanwezigheid in deze kerk. Een broer van Guido spreekt over hoe Guido, na het overlijden van zijn moeder, spil werd in het gezin en hen leerde leren van elkaar. Niet te vatten dit plotse overlijden, dit tekort! Ook Bernadette spreekt, namens Effata dank uit: wees niet bang!; ze spreekt over de liefde voor de teksten met muziek van H. Oosterhuis, over de vrijheid die ons was aangeleerd, over de blijde boodschap ook als het moeilijk gaat en over Guido die vele malen zijn leven gaf, zichzelf vergat. Hoe moet het gaan zonder hem: maar hij zei: "*Ik ben Effata niet!*"

Dan volgt het afscheid, geleid door pater Gaston, besprenkeling van het lichaam met wijwater, bewieroking, eerbied, een Onze Vader en een Weesgegroet, naar oude traditie van de redemptoristen zingen we allemaal het Salve Regina. Dan dragen zes mannen, twee familieleden, twee van Effata en twee redemptoristen de kist buiten de kerk. Wij zingen zoals Guido wilde: 'De steppe zal bloeien', over een hand die zal wenken, over opstaan en lachen en juichen! Wees niet bang!

Naar goede Effatagewoonte, en zoals Guido het zou gewenst hebben, is er koffie of frisdrank, bedankt Tom en Rita en al jullie stille medewerkers! Voor het koor en wie wenst is er nadien nog wat te eten in de Effatazaal. Hoe gaat het nu verder?

Eerste zondag van de advent op 29/11 om 18.30 uur. Dezelfde dag, dezelfde avond. Wij komen bijeen voor de Effataviering, vandaag weer zonder Guido, zo zal het altijd zijn ... Maar het is Odette die iedereen hartelijk welkom heet, na de verrijzenisviering van deze ochtend. In voorbereiding van de advent is nog in aanwezigheid van Guido gekozen voor het symbool van het

grote net, het opvangnet, voor mensen die uit de boot vallen. Dromen worden gesymboliseerd door ballonnen, veelkleurig en veelvormig waarop een woord dat die droom weergeeft. Mia leidt de dienst. Moest ik het welkom hebben uitgesproken – wees gerust, ik doe het niet – zou ik misschien gezegd hebben: *“Guido, wil jij ons voorgaan?”* wel wetend dat Guido er niet meer is, maar toch met ons meegaat, ons voorgaat!

Mia leidt dus de dienst. Zij doet dat warm en begripvol, ze laat het eerste kaarsje aansteken op de adventskrans ... Gisteren was er in de geschenkenbeurs van de Wereldwinkel in Aalter een speciale stand van Sofie Verscheure, die je vindt in het Symposiumproject in Brugge, dat aan het vervellen is tot een woordenwisselmarkt. Koop je daar een potlood, om er je droom mee neer te schrijven en die elke morgen opnieuw te lezen? Of ga je er echt aan beginnen zoals gevraagd in dat stukje uit het evangelie volgens Marcus? (Marcus 1, 8-15)

Onder de advent lezen we uit het evangelie volgens Marcus, dat was zo afgesproken met Guido. Dat evangelie is trouwens ook het oudste. Marcus schreef in 71 na Christus, na de dood van Petrus en Marcus schreef zowat het belangrijkste, dat hij gehoord had van Petrus, neer. Het is het oudste, maar ook het kortste evangelie; de drie andere evangelisten baseerden zich op het evangelie volgens Marcus. Dat evangelie werd geschreven door Marcus of zijn medewerkers, vandaar: ‘volgens Marcus’. In wat wij vandaag lezen komt Jezus om zich door Johannes te laten dopen. Jezus had een droom, hij zag duisternis om zich heen, mensen die werden opgeofferd, veel te hoge belastingen, ... Jezus zei: *“Dát kan niet, de Vader in de hemel wil het geluk van de mensen!”* Jezus brengt dat goede nieuws aan de wereld, dat het recht zal zegevieren. Ook rond ons is er duisternis, ook diep in ons hart is die duisternis! Wij zien meer en meer armoede, er is een gevoel van leegte, in Vlaanderen hebben we hoge zelfmoordcijfers, ... Staan we in de woestijn? Maar toch staan we ook open voor iets nieuws, iets anders! Jezus had een droom van liefde en hij zegt vandaag: *“Blijf niet staren op de duisternis, maar kijk omhoog, droom maar, houd uw droom levendig, je hebt vier weken de tijd, gerechtigheid zal zéker doorbreken!”* Wij hebben veel tijd dus om te dromen, en daarom hebben we ook gebeden: voor inspiratie in Congo bij de verkiezing van een nieuwe vice-provinciaal, om verbondenheid nu onze woorden een beetje op zijn en Guido zijn hemel heeft gevonden, opdat Guido altijd in ons hart is, voor Stanny Bonte die ook een jaar geleden overleed en om de kracht die Guido ons bijbracht bij die emotievolle viering vanmorgen. Wij bidden om kracht voor de familie van Guido en ook voor andere families die verweesd achterblijven, om onze kleine droom aan te passen aan Guido's grote droom, voor Jean en Lut die met hun emoties zitten en die niet kwijt kunnen, dat we hen goed opvangen en dat God ons nabij blijft met kracht en dromen!

We zegenen elkaar en onszelf; dan is er zoals altijd koffie en napraten!

1/12: Bijzetting van de urne van Guido op het redemptoristenpark van het kerkhof van Mariakerke (centrum). Komen en zingen! Wees niet bang!

Een tekst die ik nooit had willen schrijven, een maand om nooit te vergeten, hoopvol? Verdriet! Dank je, Miet, voor al die zorg die je voor Guido had, nooit genoeg voor jou: je roos en je witte bloemen zijn een bewijs van je grote zorg. Wees niet bang: hij zal eeuwig leven. Dat heeft hij zelf gezegd!

Wouter, maandag 1 december 2014